

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **P. Š.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 2. 2016, č.j. KUZL-71647/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 13. 4. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. KUZL-71647/2015, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 8. 2015, č. j. MULU 12878/2015, kterým byl

žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125 odst. 1 zákona č. 361/2000, o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce v rámci podané žaloby prvně namítal, že žalovaný neučinil kroky ke zjištění pachatele přestupku, skutečného řidiče vozidla. Žalovaný pouze vyzval žalobce k uhrazení pokuty a v rámci této výzvy jej pouze poučil o tom, že může označit pachatele. Nejednalo se o řádnou výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.

[3] Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně odmítl provést žalobcem navržený důkaz, aniž by svůj postup řádně odůvodnil. Tímto důkazem byl výslech svědka, kterým měl být řidič vozidla. Žalobce zastává názor, že neprovedl-li správní orgán důkazy, které žalobce ke své obhajobě navrhl, jde o podstatnou vadu řízení, pro kterou je nutné rozhodnutí zrušit. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40 a ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58.

[4] Žalobce k věci dále uvedl, že se před podáním žaloby spojil s řidičem vozidla a řidič uvedl, že na daném místě nefungoval parkovací automat a nemohl si tak parkovací lístek zakoupit. Žalobce tak rozporuje výpověď svědka strážníka L. M. o tom, že automat řádně fungoval.

[5] Dále žalobce rozporoval hodnocení kritérií pro uložení pokuty, které žalovaný zvolil. Odůvodnění udělené sankce považuje za zmatené a nesmyslné. Žalobce považuje odůvodnění správního orgánu I. stupně, že žalobce měl poučit řidiče o tom, že má vždy uhradit parkovné za irelevantní, neboť správní orgán nemohl vědět, jaké všechny kroky žalobce učinil pro to, aby zamezil tomu, že řidič bude se zapůjčeným vozidlem páchat přestupky. Ve prospěch žalobce nebyly hodnoceny žádné polehčující okolnosti.

[6] Na závěr pak žalobce vznesl námitku promlčení předmětného správního deliktu. Uvedl, že v dané době nebyla nijak stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, přičemž po uplynutí jednoleté lhůty je jediným znakem přestupku jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce odkázal na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, podle níž nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne jeho spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok. Tuto analogii metodika doporučovala s ohledem na zásadu *in dubio pro mitius*.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný v úvodu svého vyjádření nejprve vyjádřil nesouhlas se žalobou jako takovou. Podle něj není žádný důvod, aby soud jeho rozhodnutí rušil.

[8] Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 (veškerá rozhodnutí soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a zdůraznil, že správní orgán I. stupně neměl reálnou možnost zjistit osobu přestupce (řidiče vozidla), neboť žalobce na jeho výzvu, nechť označí řidiče vozidla, zůstal zcela pasivní. Za této situace nebyl správní orgán povinen činit další kroky ke zjištění totožnosti řidiče.

[9] K otázce promlčení žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52A 100/2015 - 63, který se zabýval stejnou námitkou. K tomu žalovaný dodal, že v nyní projednávaném případě k protiprávnímu jednání došlo za účinnosti zákona č. 230/2014 Sb., kterým byl novelizován § 125e zákona o silničním provozu v tom smyslu, že společná ustanovení o správních deliktech uvedená v § 125e zákona o silničním provozu platí obdobně pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt dle § 125f téhož zákona. Ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný správní orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. S ohledem k této výslovné právní úpravě nelze dle názoru žalovaného o promlčení hovořit.

[10] Žalovaný se důrazně ohradil vůči tvrzení žalovaného týkající se neprovedení důkazu výsledkem svědka. Odůvodnění postupu správního orgánu I. stupně, proč nepřistoupil k navrhovanému výsledku lze nalézt jak v jeho rozhodnutí, tak i v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že navrhovaný svědek J. F. je propojen se společností FLEET Control, s.r.o., která je v nyní projednávané věci zmocněncem žalobce. Z úřední činnosti je mu známo, že J. F. byl opakovaně uváděn jako řidič vozidel provozovaných klienty této společnosti v rámci tzv. „pojištění proti pokutám.“ Žalovaný považuje námitku za zcela nedůvodnou a zdůrazňuje, že v rámci ústního jednání byl vyslechnut strážník městské policie, který zjistil protiprávní jednání spočívající v neuhrazení parkovného. Strážník uvedl, že ve vozidle provozovaném žalobcem nebyl doklad o uhrazení parkovného, provedl fotodokumentaci a prověřil funkčnost parkovacího automatu a zjistil, že nebyl poškozen a v provozu. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63 a zdůraznil, že žalobce měl veškeré skutečnosti o řidiči i o nefunkčním automatu sdělit správnímu orgánu I. stupně již na jeho výzvu v rámci řízení o přestupku. Jako liberační důvod nepostačuje pouhá pochybnost o existenci přestupkového jednání.

[11] V poslední řadě žalovaný uvedl, že žalobci nebyla uložena vyšší sankce, než prostřednictvím vydaného příkazu. Za nedůvodnou považuje žalovaný námitku, že při stanovení výše sankce nebylo přihlédnuto k míře zavinění, neboť odpovědnost za správní delikt je odpovědnost objektivní.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

[13] Prvně je nutno vymezit skutkovou stránku posuzované věci. Žalobce se měl dopustit správního deliktu jako provozovatel vozidla Audi, registrační značky „X“, a to tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 5. 2. 2015 nejméně v době od 13:55 hod. do 14:16 hod. se totiž nezjištěný řidič uvedeného vozidla na zpoplatněném parkovišti v Luhačovicích, na ulici Masarykova, před domem č. p. 190. neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, a na tomto parkovišti zastavil a stál, aniž by byl ve vozidle viditelně umístěn platný doklad o zaplacení parkovného.

[14] Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení protiprávního jednání ze strany Městské policie Luhačovice. Na základě těchto podkladů vyzval správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jej současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil. Žalobce částku ve výši 500,- Kč ve stanovené lhůtě neuhradil a ani nesdělil správnímu orgánu I. stupně totožnost řidiče vozidla. Správní orgán I. stupně tak věc odložil, neboť se mu v zákonné lhůtě nepodařilo zjistit osobu podezřelou ze spáchání přestupku. Následně byl vydán příkaz ve věci správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) odpor. V následně proběhlém správním řízení bylo nařízeno ústní jednání, ze kterého se žalobce bez bližšího odůvodnění omluvil a uvedl, že vozidlo řídil J. F. Současně žalobce navrhl nařízení nového ústního jednání a provedení dokazování výsledkem J. F. Omluva žalobce, s ohledem ke skutečnosti, že nebyla odůvodněna, nebyla uznána správním orgánem za řádnou a ústní jednání proběhlo za jeho neúčasti. Vyslechnut byl strážník Městské policie Luhačovice L. M., který se vyjádřil k projednávané věci. Žalobce byl následně předvolán k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a správním orgánem I. stupně bylo vydáno rozhodnutí, proti kterému podal žalobce odvolání a o kterém bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto tak, že se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

[15] Žalobce vznesl hned několik námitek, krajský soud se však nejprve zabýval námitkou závěrečnou, tj. námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla (žalobce). Tak jako tak by se totiž promlčením – z pohledu právní teorie je vhodnější používat pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt – musel zabývat přednostně z úřední povinnosti (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39) a v případě, že by prekluzi odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.

[16] Institut odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku byl do zákona o silničním provozu včleněn novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložení nových §§ 125f, 125g a 125h, s účinností od 19. 1. 2013. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Příslušná novela ovšem neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu, tj. lhůty, po jejímž uplynutí odpovědnost provozovatele vozidla zaniká.

[17] Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Teprve s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl „§ 125d“ nahrazen „§ 125f“. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob se tak nyní výslovně využije i pro správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.

[18] Ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče (na nějž je navázán správní delikt žalobce) došlo 5. 2. 2015, to znamená v době, kdy již prekluzivní lhůta za správní delikt podle § 125f v zákoně o silničním provozu výslovně stanovena byla. Žalobcova námitka tedy není důvodná, neboť řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 15. 5. 2015, kdy byl žalobci doručen Příkaz, kterým byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo mu uloženo uhradit pokutu ve výši 2000,- Kč a náklady řízení. Doručením příkazu bylo v souladu s § 46 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů zahájeno správní řízení z moci úřední. Nedošlo k prekluzi subjektivní ani objektivní lhůty.

[19] Dále se krajský soud zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.

[20] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h

odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

[21] Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, je nutno vycházet především ze smyslu a účelu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké (v tomto duchu se nese také judikatura Nejvyšší správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 či rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 48). Konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 vyslovil názor, že: *„Právě v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.“* Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., také v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

[22] Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.

[23] V posuzovaném případě správní orgány však neměly jinou možnost, jak zjistit osobu přestupce, než-li označením žalobce (provozovatele vozidla). Žalobce však na výzvu nechť oznámí správnímu orgánu osobu řidiče, která mu byla v rámci řízení o přestupku zaslána, nikterak nereagoval. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 dále povinnost správního orgánu zjišťovat pachatele přestupku rozvedl: *„Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení*

o přestupku projedná správní delikt“. Liknavost žalobce, kdy na výzvu správního orgánu I. stupně nikterak nereagoval, nelze přičítat k tíži žalovaného a spravedlivě po něm požadovat další rozsáhlá zjišťování totožnosti řidiče. Právě u nezaplacení parkovného by byl tento postup bez sebemenších indicií o konkrétní osobě řidiče nepřiměřeně náročný a nákladný.

[24] Pokud má žalobce za to, že Výzva k zaplacení určené částky ze dne 25. 2. 2015, v rámci které byl žalobce poučen o možnosti označit osobu řidiče vozidla, neobstojí a žalobce měl být vyzván ke sdělení totožnosti řidiče vozidla jiným způsobem, nejspíše speciální výzvou (žalobce považuje shora označenou výzvu za pouhý přípis), krajský soud s tímto závěrem zcela nesouhlasí a tuto námitku považuje za nedůvodnou.

[25] Zákonem předpokládané procesní schéma je (s jistým zjednodušením) založeno na této souslednosti: 1) přestupkové řízení proti od počátku známému řidiči; 2) včasné zaplacení určené částky na základě výzvy adresované provozovateli vozidla; 3) přestupkové řízení proti řidiči identifikovanému na základě informací od provozovatele vozidla; 4) řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[26] Žalobce byl řádně vyzván k tomu, aby řidiče vozidla označil, a to v rámci řízení o přestupku. V případě, že provozovatel vozidla na základě poučení ve výzvě k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve stanovené lhůtě správnímu orgánu nesdělí údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, správní orgán zpravidla není povinen pokračovat v šetření přestupku a vyzývat provozovatele vozidla k podání vysvětlení podle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ale může přistoupit k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[27] V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 49 se Nejvyšší správní soud vyjádřil zcela jasně: „*Opačný výklad by ostatně odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. V takovém případě zákon v ustanovení § 125h odst. 6 naopak vyžaduje pouze to, že bude provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je prosté poučení o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje nezbytné k identifikaci řidiče. Pokud takové písemné sdělení bude provozovatelem zasláno, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení ve smyslu § 60 přestupkového zákona. Samostatná výzva k podání vysvětlení, využívající povinnosti stanovené v § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, tak přichází do úvahy primárně v případech způsobení dopravní nehody, přestupků, za něž nelze uložit blokovou pokutu, či přestupků nezachycených automatizovaným systémem ani nespočítavajících v nedovoleném zastavení či stání vozidla, u nichž není identita řidiče známá, protože například uprchl dříve, než mohl být ztotožněn, apod.; v případech řešitelných*

uložením sankce za správní delikt provozovatele vozidla však rozhodně povinnost vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení správní orgán nemá. Neexistenci takové povinnosti ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, byť důvody tohoto závěru podrobněji nerozebíral. První komplex kasačních námitek tak není důvodný.“ (k tomu také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35).

[28] Krajský soud v Brně tak tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Správní orgány učinily ke zjištění pachatele přestupku veškeré kroky, které po nich lze požadovat s ohledem na daný případ. Výzva, kterou žalobci správní orgán I. stupně zaslal, byla dostačující a správní orgán nebyl povinen vyzývat žalobce k podání vysvětlení. Správní řízení bylo zahájeno řádně.

[29] Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně řádně neodůvodnil, proč nepřistoupil k provedení důkazu výslechem svědka J. F. Žalobcem sdělené okolnosti, že platební automat nebyl v provozu, spolu s označením řidiče vozidla, což mělo být potvrzeno navrhovaným výslechem, by mohlo vést ke zproštění odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.

[30] Tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. K uplatnění těchto tvrzení byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče a nikoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce byl ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla. Do odložení řízení ve věci přestupku však žalobce žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo a ani osobu řidiče správnímu orgánu nesdělil. Žalobce tak nejprve odpíral součinnost při zjišťování pachatele přestupku a až následně, poté co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu svá (nová) tvrzení o řidiči vozidla a o okolnostech provázejících řidičovo jednání. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít stěžovatelovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu možné; toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tyto podmínky posuzované věci však nebyly naplněny. V souzené věci bylo řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zahájeno doručením příkazu ze dne 15. 5. 2015 žalobci. K téže otázce se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35 či v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46).

[31] Správní orgán, ve světle shora uvedeného, zjistil úplný skutkový stav a nevyslechnutím navrhovaného svědka žalobce na jeho právech nikterak nezkrátil. Řádně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla po odložení řízení o přestupku, v rámci kterého žalobce, i přes to, že byl o svých právech řádně poučen, nic neuvedl ani o skutkových okolnostech, ani o řidiči vozidla.

[32] Zdejší soud neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobce, kterou je námitka nesprávného zohlednění kritérií pro uložení pokuty.

[33] Ukládáním sankcí se zabýval i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 38 a připomněl, že „ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu. Pokud se odvolací či rozkladový správní orgán těchto mantinelů drží, pokud uvede příslušné úvahy, přičemž některé z nich oproti prvostupňovému rozhodnutí vypustí, nelze jen na základě této skutečnosti dovozovat, že takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to i když se změní skutečnost rozhodná pro stanovení maximální výše uložitelné sankce, neboť nelze jen na základě poměru mezi sankcí, které byla uložena, a maximální výší sankce, která mohla být podle jednotlivých rozhodnutí uložena, dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, když úvahy, kterými se stěžovatel řídil, jsou z odůvodnění rozhodnutí seznatelné.“

[34] V rámci tohoto žalobního bodu žalobce namítal nedostatečné zohlednění kritérií pro uložení sankce. Odůvodnění udělené sankce považuje za zmatené a nesmyslné. A poukazuje na některé argumentační konkrétnosti.

[35] Správní orgán prvního stupně vyšel při stanovení výše pokuty z následujícího. Přihlédl k závažnosti správního deliktu s tím, že jeho následek nespočívá ve vzniku majetkové škody, ale jedná se o pochybení morálního charakteru. Řidič dával negativní příklad dalším řidičům tím, že neuhradil parkovné. Správní orgán přihlédl ke společenské nebezpečnosti, což vyhodnotil jako přitěžující okolnost. Povinný měl dostatek času k nápravě, ovšem na výzvu správního orgánu k úhradě, či oznámení skutečného řidiče vozidla nikterak nereagoval.

[36] V případě tvrzení žalobce, že některé skutečnosti nebyly vzaty „náležitě“ v potaz, dospěl zdejší soud k závěru, že míra vlivu jednotlivých hodnocených skutečností na výši pokuty je otázkou správního uvážení správního orgánu. Jak vyplývá ze shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu „ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování.“ a nejedná se o jednoduchý matematický postup. Nelze proto očekávat, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani žalovaného bude obsahovat přesné stanovení váhy jednotlivým skutečnostem, které správní orgán hodnotil. Podstatné je, zda byly dodrženy mantinely pro rozhodování správního orgánu, což podle názoru zdejšího soudu (i při zohlednění závěrů Nejvyššího správního soudu) byly.

[37] Krajský soud považuje odůvodnění stanovení výše sankce za dostatečně specifické a srozumitelné. Správní orgán I. stupně nevybočil z mezí své diskreční pravomoci. Výši sankce stanovil v rámci možného zákonného rozptylu ve střední části (rozmezí 1.500 Kč – 2.500 Kč), a to též s ohledem k tomu, že žalobce na výzvu správního orgánu při řešení přestupku nikterak nereagoval. Jako okolnost pro stanovení výše sankce nelze posuzovat míru zavinění, když odpovědnost provozovatele vozidla je konstruována jako odpovědnost

objektivní, tedy odpovědnost za výsledek. To, že se žalobce sám protiprávního jednání nedopustil, nelze považovat za polehčující okolnost.

[38] Pokud se jedná o jednotlivé argumenty správního orgánu, které žalobce rozporuje, zdejší soud konstatuje, že se jedná o námitky podané ve velmi obecné rovině. Proto se s nimi v témže duchu vypořádá. Správní orgán I. stupně v rámci rozhodnutí o podaném odporu uvedl, že nepovažuje za nutné, aby uložil pokutu vyšší a žalobce v podané žalobě namítal, že se jedná o nesmyslné odůvodnění, neboť k uložení vyšší pokuty, než která byla uložena v rámci příkazu, není možno přistoupit. K tomu krajský soud pouze uvádí, že sankce žalobci navýšena nebyla a tím, že správní orgán I. stupně uvedl v rámci rozhodnutí o odporu tuto argumentaci, nebyl žalobce nikterak zkrácen na svých právech. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že žalobce měl poučit řidiče o tom, že je povinen vždy hradit parkovné. Žalobce v rámci podané žaloby namítal, že řidiče o této povinnosti poučil. K tomu krajský soud opět pouze dodává, že se jednalo pouze o dílčí argument správního orgánu I. stupně. Nejednalo se o stěžejní argument, na kterém by bylo postaveno odůvodnění udělení sankce. Ani námitky proti konkrétním závěrům stran výše udělené sankce tak krajský soud nepovažuje za důvodné.

V. Shrnutí a náklady řízení

[39] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

[40] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu